

Masennuksesta (osa 1)

On discouragement (part one)

November 15, 2020, by Simon Desjardins



Senjälkeen he lähtivät liikkeelle Hoorin vuorelta Kaislameren tietä kiertääksensä Edomin maan.

Mutta matkalla kansa kävi kärsimättömäksi. (4.Moos. 21:4, KR -38).

Then they journeyed from Mount Hor by the Way of the Red Sea, to go around the land of Edom; and the soul of the people became very discouraged (lannistunut, masentunut) on the way. (New KJV)

Kansa lannistui matkasta

Kristillinen vaellus on riittävän pitkä tarjotakseen meille erilaisia koetuksen aikoja ja nämä ajat johtavat meidät aina toiseen kahdesta mahdollisesta lopputuloksesta, nimittäin masennukseen tai täyttymykseen. Se johtuu siitä, että jokainen mahdollisuus edistyä on myös mahdollisuus taantua ja jokainen sen kudoksessa piilevä mahdollisuus voittaa on mahdollisuus menettää. Siksi tietty tilanne voi lannistaa toisen ja vahvistaa toisen, sillä ne eivät ole elämän olosuhteet, jotka tekevät ihmisen vahvaksi, vaan ennemminkin heihin upotettu sydämen tila.

Hengellisen koulutuksen merkitys

Koska emme tiedä, milloin nämä koetuksen ajat tulevat, meidän on oltava aina valmiina, eli meidän on pysyteltävä niiden joukossa, jotka käyvät voimasta voimaan (Ps. 84:7) ja se voi tapahtua vasta, kun suurempia haasteita tulee tiellemme.

Juuri tämä siirtyminen pulmasta toiseen tekee meistä sopivia ja kehittää meissä kyvyn kestää vastoinkäymisiä. Ilman tällaista koulutusta meillä ei juuri ole mahdollisuutta onnistua. Profeetta oli aivan oikein huomannut, että jokainen ahdinko on tärkeä ja että sitä tulisi pitää askeleena tiellä edistykseen.

"Jos sinä jalkamiesten kanssa juokset ja ne sinut väsyttävät, kuinka sinä kävisit kilpaan hevosten kanssa? Ja jos sinä vaarattomalla maalla oletkin turvassa, kuinka käy sinun Jordanin rantatiheikössä?" (Jer. 12:5).

Avaustekstimme

“Senjälkeen he lähtivät liikkeelle Hoorin vuorelta Kaislameren tietä kiertääksensä Edomin maan. Mutta matkalla kansa kävi kärsimättömäksi” (4.Moos. 21:4).

Joten tässä meillä on matkalla masentuneita ihmisiä; ja osittain heidän masennuksensa johtui siitä, että he eivät olleet valmistaneet itseään. Näin ollen, kun pitkäaikaiset vaikeudet tulivat heidän tiellensä, he olivat hukkua ja menettivät rohkeutensa. Ilmeisesti on olemassa toinenkin vaihtoehto. Esimerkiksi Daavid olisi voinut langeta masennukseen monta kertaa, mutta kuten seuraava jae julistaa, hän tiesi kuinka tukea henkeänsä ja löytää voima hädän hetkinä.

“Ja Daavid joutui suureen hätään, sillä kansa aikoi kivittää hänet: niin katkeroitunut oli koko kansa, kukin poikiensa ja tyttäriensä tähden. Mutta Daavid rohkaisi mielensä Herrassa, Jumalassansa” (1.Sam. 30:6).

Kun olemme yhteydessä Jumalaan, imemme itseemme jumalallista voimaa, sillä Hänen sanallaan on kyky vahvistaa henkeämme ja tehdä meistä sopivia taisteluun. Daniel viittaa tällaiseen jakamiseen kirjoittaessaan:

*Ja hän sanoi: Älä pelkää, sinä otollinen mies, rauha olkoon sinulle. Vahvistu! Vahvistu!"
Ja hänen puhuessaan minulle minä vahvistuin ja sanoin: Puhukoon herrani, sillä sinä olet minua vahvistanut”(Dan. 10:19).*

Tämä sydämellinen jakaminen on paras lääke masennukseen. Se rohkaisee sydämen ja muuttaa mielen. Se saa aikaan uuden ajattelutavan, jossa Jumala valaisee pimeät näköalat. Seuraus on, että toivon aurinko nousee ja paistaa sydämessämme, mikä tuo rohkeutta ja nostaa odotuksia.

Masennuksen kuidut

Masennus ei tule yhdessä yössä. Se on seuraus pitkittyneestä konfliktista, joka on tyhjentänyt sielun kaikenlaisesta lujuudesta. Se on antautuminen näennäisen pimeyden valtaan. Se vaikuttaa siihen, kuinka arvioimme todellisuutta ja ennen kaikkea siihen, kuinka puhumme sisäisesti - toisin sanoen ajattelutapaamme – kuten myös siihen, kuinka kommunikoimme muiden kanssa. Masennus ei tuo mitään hyvää. Se on tuhoisa mielentila, jonka kanssa Jumalalla ei ole mitään tekemistä. Se on yksi puhtaimmista epäuskon ilmauksista, joka ruokkii tietämättömyyttä ja sokeutta.

Masennuksen puhe

“Senjälkeen he lähtivät liikkeelle Hoorin vuorelta Kaislameren tietä kiertääksensä Edomin maan. Mutta matkalla kansa kävi kärsimättömäksi. Ja kansa puhui Jumalaa ja Moosesta vastaan:

"Minkätähden te johdatitte meidät pois Egyptistä kuolemaan erämaahan? Eihän täällä ole leipää eikä vettä, ja me olemme kyllästyneet tähän huonoon ruokaan." (4.Moos. 21:4,5).

Yksi masennuksen pääongelmista on sen väistämättömässä ilmauksessa. Se ei ole hiljaa. Se saarnaa epäuskon sanoja, missä ikinä sitä tavataan. Se johtuu siitä, että masentunut sydän on poistanut Jumalan arvioinnistaan. Se näkee vain päänsä yläpuolella roikkuvat turmiollisten olosuhteiden tummat pilvet. Kaikki valaisevat säteet ovat poissa ja masentunut sydän seisoo valitusten ja nurinoiden keskellä. Kaikki on huonosti; mikään ei toimi; Jumala ei kuule; ei mitään toivoa vapautuksesta.

Kristinuskon kannalta masennus on luopumista totuudesta, sillä se on perustettu valheille ja pärjää petoksen avulla. Se on todellakin perkeleellinen mielentila, joka voi houkutella epävakkaan sielun pois loistavista saavutuksista ja mikä pahempaa, Jumalan tahdon täyttämisestä. Joten älkäämme sävähtäkö. Vaikka tapahtumien käänne johtaakin meidät lohduttomuuteen, niin luottakaamme Kilpeemme ja ylen suureen palkintoomme, sillä Hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen.

"Ole vain luja ja aivan rohkea ja noudata tarkoin kaikessa sitä lakia, jonka minun palvelijani Mooses on sinulle antanut; älä poikkea siitä oikealle äläkä vasemmalle, että menestyisit, missä ikinä kuljetkin" (Joosua 1:7).

Jatkuu...